

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 465/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Tadžikistan, t. č. Ústav na výkon väzby Košice, proti uzneseniam Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Ntc/5/2022 z 10. apríla 2022 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tos 12/2022 zo 17. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Ntc 5/2022 z 10. apríla 2022 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tos 12/2022 zo 17. mája 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu“). Sťažovateľ súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaných rozhodnutí všeobecných súdov z podnetu ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je v procese vydávania do Tadžikistanu v rámci extradičného konania, bol uznesením krajského súdu č. k. 4 Ntc 5/2022 z 5. marca 2022 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Tost 7/2022 z 30. marca 2022 vzatý do predbežnej väzby so začiatkom jej plynutia 2. marca 2022. Krajská prokuratúra v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) podala 8. apríla 2022 na krajskom súde návrh na vzatie sťažovateľa do vydávacej väzby.
3. Napadnutým uznesením krajský súd rozhodol o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby podľa § 506 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá mu začala plynúť 10. apríla 2022, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť priamo do zápisnice po vyhlásení napadnutého uznesenia, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Chmuru tým, že neboli splnené zákonné podmienky na jeho vzatie do vydávacej väzby. V sťažnosti poukázal na to, že slovenskej strane neboli riadne doručené originály dokumentov týkajúce sa jeho vydania z dožadujúceho štátu (Tadžikistan), s ktorým nemá Slovenská republika žiadny zmluvný vzťah, na základe ktorého by mohlo dôjsť k vydaniu vyžiadanej osoby a koná sa len na základe princípu reciprocity podľa ustanovení Trestného poriadku. Tejto požiadavke nezodpovedá doručenie skenovaných dokumentov. V jeho prípade tak neboli splnené formálne a materiálne podmienky na pozitívne rozhodnutie o vzatí do vydávacej väzby pre nesplnenie povinnosti doručiť v lehote 40 dní originály dokumentov k vydaniu a tiež to, že vzhľadom na závažnosť stíhanej trestnej činnosti a okolnosť, že je cudzím štátnym príslušníkom z nečlenského štátu EÚ, treba zabezpečiť jeho prítomnosť v konaní. V tomto smere neobstojí poukazovanie na analógiu s európskym zatýkacím rozkazom, ktorý upravuje postup členských štátov Európskej únie, ktoré musia spĺňať prísne kritériá a štandardy právneho štátu, ktoré sú stále kontrolované. Dožadujúci štát je evidentne nedemokratický štát, ktorý prenasleduje politickú opozíciu a aj vyžiadajú osobu. O tom predložil sťažovateľ úradný preklad komisie na ochranu politických väzňov v Tadžikistane. Navrhol, aby sťažnostný súd zrušil napadnuté uznesenie a prepustil ho z väzby na slobodu, pretože nie sú splnené podmienky žiadosti, resp. zanikli dôvody vydávacej väzby.

5. Sťažnosť sťažovateľa bola napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým uzneseniam všeobecných súdov podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej sa domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru, pretože sa najvyšší súd nezákonne vyporiadal s jeho argumentáciou v sťažnosti „o dodnes nedoložených dokladoch pre moje vydanie zo strany Tadžikistanu“. Takisto na podporu svojich námietok uvádza, že je súčasne aj v procese získania azylu v Slovenskej republike, kde je konanie vedené na krajskej prokuratúre pod sp. zn. K Ptm 15/22/8800.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podľa sťažnostného návrhu je podstatou ústavnej sťažnosti porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu uvedeného v bode 6, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu o vzatí do vydávacej väzby v rámci prebiehajúceho extradičného konania.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9 Ústavný súd zistil, že ústavnú sťažnosť treba vo vzťahu k označeným ustanoveniam ústavy a dohovoru odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

10. Podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. Ústavný súd pripomína, že v prípadoch namietajúcich porušenie základného práva na osobnú slobodu je obzvlášť zdržanlivý. Ústavný súd musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným.

12. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre opakovane poukázal na to, že na vydávaciu väzbu sa vzťahuje výlučne čl. 5 ods. 3 písm. f) dohovoru. Ostatné ustanovenia článku 5 sa na vydávaciu väzbu nevzťahujú, pretože jej cieľom nie je predviesť osobu pred príslušný orgán v zmysle § 5 ods. 1 písm. c) Európskeho dohovoru o ľudských právach (napr. Murray proti Veľkej Británii, rozsudok z 28. 10. 1994, Séria A č. 300-A, § 55).

13. Aj k námietke porušenia práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením ústavný súd prioritne poukazuje na rozhodovaciu činnosť ESLP, ktorý jednoznačne vymedzil záver, že záruky normatívne objektivizované v čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („*bien-fondé*“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Rozhodovanie o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby sa netýka čl. 6 dohovoru. Ide o rozhodnutie procesno-technického charakteru, ktorého jediným účelom je zabezpečenie „hladkého“ odovzdania vyžadanej osoby orgánom cudzieho štátu (porovnaj Klimek, L. Zákon o európskom zatýkacom rozkaze. Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer, 2019, s. 456).

14. Sťažovateľ nie je vo väzbe na účely trestného konania v Slovenskej republike alebo vo výkone trestu odňatia slobody, ale vo vydávacej väzbe, ktorej dĺžka trvania nie je zo zákona obmedzená. Zákon (Trestný poriadok) však upravuje jej maximálne trvanie, ak došlo k rozhodnutiu ministra spravodlivosti o povolení vydania do cudziny (čo sa v tomto prípade ešte nenastalo, pozn.).

15. Dôvodom na obmedzenie trvania väzby po povolení vydania je predovšetkým judikatúra ESLP, ktorá neakceptuje trvanie vydávacej väzby presahujúce potreby extradičného konania. Podľa ESLP

vydávacia väzba je zákonná po celú dobu trvania extradičného konania. Ak sa však extradičné konanie nevedie s primeranou rýchlosťou, zaniká aj zákonnosť vydávacej väzby (Quinn proti Francúzsku, rozsudok z 22. 3. 1995, séria A č. 311, § 48 alebo Chahal proti Veľkej Británii, rozsudok z 15. 11. 1996, Reports 1996-V, § 112 – § 113). Súd tiež považoval za primeranú vydávaciu väzbu trvajúcu 16 mesiacov [napr. Whitehead proti Taliansku, č. 13930/88, rozhodnutie Komisie z 11. 3. 1989, Decision and Reports (DR) 60, s. 272, § 281 – § 282] alebo 2 roky a 8 mesiacov (Kolompar proti Belgicku, rozsudok z 24. 9. 1992, séria A č. 235 C), naopak, vo veci Quinn proti Francúzsku považoval vydávaciu väzbu trvajúcu 2 roky za neprimeranú.

16. Sťažovateľ argumentuje aj tým, že je vo vydávacej väzbe, čím došlo k porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy, ktorý zaručuje, že trestne stíhať možno iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (v našich podmienkach je vydávacia väzba upravená v § 506 a nasl. ustanoveniach Trestného poriadku, pozn.). Podaná ústavná sťažnosť je koncipovaná tak, že hoci sťažovateľ nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v podstate iba znova opakuje argumentáciu jeho právneho zástupcu uplatnenú v sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu, pričom nijakým spôsobom nereflektuje na protiargumentáciu najvyššieho súdu podrobne a vyčerpávajúco vysvetľujúcu konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré najvyšší súd nemohol argumentáciu sťažovateľa považovať za akceptovateľnú. Namietané ustanovenie ústavy (čl. 17 ods. 2) tak a priori nemožno aplikovať v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd mu nedal žiadnu odpoveď na jeho argumenty uvedené v sťažnosti. Táto skutočnosť celkom zrejme teda nemôže byť porušením čl. 17 ods. 2 ústavy.

17. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ústavy uvádza, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07, II. ÚS 435/2020).

18. K sťažovateľovej námietke o nedostatku odôvodnenia napadnutých uznesení ústavný súd dodáva, že rozhodnutia všeobecných súdov adekvátnym a zreteľným spôsobom zdôvodňujú vzatie sťažovateľa do vydávacej väzby. Všeobecné súdy konali v medziach svojej právomoci v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Právne závery všeobecných súdov, opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy, korešpondujú so skutkovým stavom. Preto ústavný súd nemá žiadny dôvod na to, aby zasahoval do záverov všeobecných súdov.

19. K námietke sťažovateľa, kde poukazuje na nedostatočnú formu doručenia extradičných písomností (skeny originálov doručených elektronickou poštou), najvyšší súd dal primeranú a jasnú odpoveď, keď uviedol, že Trestný poriadok bližšie neustanovuje formu, v akej má dožadujúci štát zaslať žiadosť o vydanie osoby zo Slovenskej republiky. V § 498 ods. 2 Trestného poriadku sa ustanovuje len to, že žiadosť podá cudzí orgán písomne a pripojí k nej originál alebo osvedčenú kópiu odsudzujúceho rozsudku, zatýkacieho rozkazu alebo iného príkazu s rovnakým účinkom, opis trestných činov, pre ktoré sa vydanie žiada (vrátane času a miesta ich spáchania a právnej kvalifikácie) a znenie príslušných právnych predpisov dožadujúceho štátu. Príslušným orgánom na prijatie žiadosti dožadujúceho štátu je pritom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ako to ustanovuje § 498 ods. 1 Trestného poriadku. Teda v zásade tento orgán na prijatie žiadosti musí posudzovať doručенú žiadosť a či spĺňa náležitosti podľa § 498 ods. 2 Trestného poriadku a takú žiadosť postupuje príslušnej krajskej prokuratúre na vykonanie predbežného vyšetrovania. Pokiaľ ministerstvo posúdilo formu predloženia žiadosti o vydanie ako dostačujúcu (tým, že takú žiadosť postúpilo príslušnej krajskej prokuratúre), potom už nebol žiadny dôvod spochybňovať danú žiadosť z formálno-právnych dôvodov. Súdny formu doručenia extradičných písomností akceptovali s poukazom, že dané listiny možno považovať za hodnoverné, pravé, nemeniteľné a umožňujúce ich písomné vyhotovenie.

20. Napokon najvyšší súd zvýraznil, že v súčasnom štádiu technického rozvoja nie je možné brániť akceptácii nových foriem doručovania, resp. nie je možné trvať za každých okolností na tradičných formách doručovania. V tomto ohľade teda nebolo nenáležité poukazovanie na ustálenú súdnu prax týkajúcu sa doručovania písomností v prípade európskeho zatýkacieho rozkazu z pohľadu analógie, keďže ide o posudzovanie formy listiny, nie jej obsahu. Skeny originálov listín boli pritom doručené ministerstvu elektronickou poštou 19. marca 2022 (č. l. 152), ktoré ich následne doručovalo krajskej prokuratúre, teda boli doručené ešte pred uplynutím maximálnej 40-dňovej lehoty trvania predbežnej väzby vyžiadanej osoby a najneskôr 25. apríla 2022 boli ministerstvu dané listiny doručené aj „tradičnou“ formou.

21. Z uvedeného vyplýva, že na vzatie vyžiadanej osoby do vydávacej väzby boli splnené všetky formálne podmienky a rovnako bola splnená aj materiálna podmienka, t. j. potreba zabezpečenia prítomnosti vyžiadanej osoby v extradičnom konaní na území Slovenskej republiky, resp. na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania. Sťažovateľ je občanom Tadžikistanu, jednak nemá na území Slovenskej republiky nahlásenú nielen žiadnu formu pobytu, jednak neboli zistené ani žiadne relevantné osobné, rodinné, pracovné či iné obdobné sociálne väzby vzťahujúce sa na Slovenskú republiku, ktoré by ho viazali na toto územie. Teda je dôvodná obava, že ak by nebol vzatý do vydávacej väzby, opustil by územie Slovenskej republiky, čím by došlo k zmareniu účelu extradičného konania. Takto zistené skutočnosti neumožňovali ani nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka, resp. uložiť primerané opatrenia a obmedzenia na zabránenie zmarenia účelu konania, keďže sťažovateľ je podľa žiadosti dožadujúceho štátu stíhaný pre konanie, ktorého podstatou je podpora činnosti teroristickej organizácie. Sťažovateľ má tiež v Interpole evidovaný záznam z 28. septembra 2018, ktorý vytvorila Spolková republika Nemecko, a to z dôvodu odopretia jeho vstupu alebo pobytu v schengenskom priestore, resp. vyhostenia, a v poznámke je uvedené, že osoba je násilná, ozbrojená a podozrivá z trestnej činnosti súvisiacej s terorizmom, čo poukazuje na určitý vyšší stupeň nebezpečnosti danej osoby.

22. Najvyšší súd tiež v závere uviedol, že pokiaľ aj sťažovateľ požiadal formálne o udelenie azylu, samotná táto skutočnosť neznamená, že nemôže byť vzatý do vydávacej väzby, keďže v prípade kolízie extradičného konania a azylového konania je dôležitý výsledok samotného azylového konania, v ktorom konaní je možné aj neudelit' azyl z dôvodu podozrenia zo spáchania závažného trestného činu v cudzine. Pokiaľ vyžiadaná osoba uvádza, že dožadujúci štát je nedemokratický štát a že je tam politicky prenasledovaná, tak uvedené skutočnosti nemožno relevantne posudzovať pri rozhodovaní o vydávacej väzbe, ale bude potrebné zisťovať a posúdiť ich v rámci predbežného vyšetrovania, ktorého účelom je podľa zákona práve zistiť, či sú dané podmienky na vyslovenie prípustnosti vydania do cudziny. V tomto ohľade bude potrebné zisťovať a posudzovať aj relevantnosť a hodnovernosť vyžiadanou osobou predloženého vyjadrenia Občianskeho výboru na ochranu politických rukojemníkov a väzňov v Tadžikistane z 22. marca 2022, z ktorého obsahu vyplýva, že bolo zaslané z Poľska (č. 1. 225, 282 – 283). To, že slovenské justičné orgány konajú na základe reciprocity, keďže Tadžikistan nie je signatárom príslušného Európskeho dohovoru o vydávaní a Slovenská republika nemá s týmto štátom uzatvorenú dvojstrannú ani inú medzinárodnú zmluvu v tomto ohľade, nie je prekážkou postupu podľa Trestného poriadku, ktorý výslovne vo svojom § 478 ustanovuje, že v prípade právneho styku s cudzinou sa postupuje podľa tejto časti zákona, ak medzinárodná zmluva neustanovuje inak. Dožadujúci štát pritom v žiadosti o vydanie vyžiadanej osoby poukazuje na Dohovor OSN proti nadnárodnému organizovanému zločinu.

23. Úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť ponechaný vo väzbe. Úloha ústavného súdu sa má v danom prípade obmedziť na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné (I. ÚS 160/2019)

24. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v uvedených právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (v spojení s uznesením krajského súdu) v medziach posudzovanej sťažnostnej argumentácie nič, čo by nasvedčovalo o ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

25. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

26. Ústavný súd je toho názoru, že u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti, ktorá je kopírovaním námietok sťažovateľa už v sťažnostnom konaní, a z výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je teda zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme

bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu